

Україна повинна жити в мирі та свободі

Заява колишніх учасниць груп «Жінки за мир» Схід і Захід

Вже три роки наш європейський сусід, Україна, охоплена війною, спрямованою на знищення державного суверенітету і поневолення українського народу.

Ще в 2014 році, коли був анексований Кримський півострів і почалися бойові дії на Донбасі, стало очевидним прагнення Путіна до великої влади. Ми всі з великою тривогою спостерігали за розвитком подій в Росії протягом тривалого часу – вторгнення в Чечню, бомбардування цивільного населення в Сирії, переслідування і вбивства журналістів та членів опозиції, спроби дестабілізувати молоді демократії Східної Європи, а також західний світ. Ми не маємо жодних ілюзій щодо природи путінської системи – зрештою, Путін походить з таємної поліції, чия жорстока історія має давню історію. Але мало хто з нас очікував вторгнення в Україну 24 лютого 2022 року за наказом Путіна, яке супроводжувалося безпрецедентною дезінформаційною кампанією про нібито загрозу для Росії з боку України та Заходу.

Протест проти умов, які панують сьогодні в Росії, об'єднав нас десятиліття тому. Східнонімецькі «Жінки за мир» походять із суспільства, в якому діти гралися з танками в дитячому садку, в якому молодь і студентство одягали в уніформу і вони проходили військову підготовку у військових таборах. Тих, хто відмовлявся, як правило, виключали з середньої школи, з технікумів і університетів. Коли у 1982 році був прийнятий новий закон про військову службу, який передбачав залучення також жінок до активної військової служби в певних випадках, жінки з НДР почали чинити опір. Вони не хотіли потрапляти під командування диктаторського режиму. Їх підтримали «Жінки за мир» на Заході.

«Ні насильству» було гаслом, яке привело нас до революції 1989 року. Ми відчули велике полегшення від кінця диктатур Східного блоку. На мить здалося, що принаймні в Європі армії та зброя більше не будуть потрібні. Співпраця на службі людству і заради збереження клімату; вирішення громадянських конфліктів – наші мрії про майбутнє, здавалося, ставали реальністю. Але конфлікт в Югославії вже показав, що військове втручання може бути необхідним для захисту людських життів і забезпечення миру.

Під час холодної війни нашою метою було зупинити гонку озброєнь, щоб розірвати цикл насильства, але не за допомогою більшої кількості зброї, а за допомогою ненасильницького опору, роззброєння та розрядки знизу, через національні та блокові кордони. Оскільки в наших серцях ми все ще залишаємося «жінками за мир», які виступають за ненасильство, але наш розум підказує нам, що Україна не може захистити свою країну і свою свободу від агресора Путіна без зброї, ми стоїмо поруч з тими, хто підтримує Україну військовими, гуманітарними, економічними і політичними засобами. Ми солідарні з противниками війни в Росії та Білорусі, які зазнають утисків і переслідувань у своїх країнах, а також з усіма людьми у світі, які піднімають свій голос проти жорстокої агресії Росії.

Звичайно, переговори також необхідні. Але довготривалий і безпечний мир може бути досягнутий лише за умови, що Україна зможе продовжувати існувати як суверенна держава і визначати свій власний політичний порядок і союзи з іншими державами відповідно до

міжнародного права. Капітуляція України шляхом послаблення її оборонних сил, про яку говорили пані Вагенкнехт, Шварцер і Вайдель, може призвести до тимчасового припинення вогню, але ціною підкорення російському пануванню. Це не мир, а заохочення до подальших загарбницьких війн.

Той, хто хоче домогтися негайного припинення війни, відмовляючись надавати Україні зброю, погоджується з тим, що українцям доведеться відмовитися від своєї демократично організованої держави і бути насильно інтегрованими в російську імперію з автократичним правлінням.

Всупереч міжнародним угодам, Путін напав на Україну, бо не може змиритися з існуванням демократичної сусідньої держави. Це частина його протистояння із західною цивілізацією. Якщо ми розуміємо, що українці та східні європейці не хочуть повертатися додому в імперію Путіна, з маріонетковим режимом, з репресіями проти демократичної опозиції, з переслідуванням гомосексуалістів, без вільної преси і без вільних виборів, то ми повинні підтримати їх усім, що у нас є: нашими серцями, нашим розумом і нашою зброєю!